

- Φ.—Αὐτοὶ λοιπὸν οἱ μπόγηδες μαζὶ μετὸν Παγίδα
κοντὰ εἰς τὴν Καμάριζα ἐστήσανε παγίδα.
- Π.—Καὶ ἡ Καμάριζα αὐτῇ, βρὲ Φασουλῇ, ποῦ πέφτει;
- Φ.—Ἐκεῖ κοντὰ ποῦ ἐπιασαν τὸν ἄτιμο τὸν κλέφτη.
Παραμονεύουν κι' οἱ ἐπτὰ καὶ τσιμουδιὰ δὲν βγάζουν,
μόνον κατὰ τὸ Λαύριον συχνὰ πυκνὰ κυττάζουν,
ὅταν τ' ἀμᾶξι ἔξαφνα ἀπὸ μακρὰ ἐφάνη....
ἀμέσως ἓνα σφύριγμα ἀκούεται τσοπάνη.
Ὅρμον ἐξαίφνης κι' οἱ ἐπτὰ, πυροβολεῖ ὁ Νάτσος,
ἀλλὰ εὐθὺς τοῦ ἔρχεται ὅτ' ἀμῦτρα ἓνας μπάτσος,
πυροβολεῖ καὶ δευτέρον σὰν ἀξιο παλληκάρη...
καταραμένη ἡ στιγμή! κανένα νὰ μὴν πάρῃ!
καὶ οἱ φονιάδες μονομιᾶς πυροβολοῦνε ὅλοι,
καὶ τρώει τρεῖς λεβέντηδες τὸ ἄτιμό τους βόλι.
Τί κρῖμα νᾶχουν ἄρματα ἀκόμα κι' οἱ προδόταις!
- Π.—Καὶ εἶναι ὅλοι, Φασουλῇ, αὐτοὶ Λοιδωρικιώταις;
- Φ.—Ὁ κόσμος τῶχει τούμπανο καὶ σύ, βρέ, δὲν τὸ ξέρεις;
Λοιδωρικιώταις ὅλοι τους, ἀκόμα κι' ὁ Τζαφέρης.
Ὅρμον λοιπὸν καὶ οἱ ἐπτὰ, τραβοῦνε τὰ μαχαίρια,
τοὺς δένουν τὰ ποδάρια των, τοὺς δένουν καὶ τὰ χέρια.
Καθὼς δὲ ὅταν ἀετὸς πετᾷ εἰς τοὺς αἰθέρας,
καὶ ἀπὸ κάτω κυνηγοὶ ἐπτὰ τοῦ ὀίχουν σφαίρας,
κι' ἐκεῖνος φεύγει, Περικλῇ, καὶ προσοχὴ δὲν δίνει,
καὶ κάπου-κάπου ἓνα κ ρ ἂ σπαρακτικὸν ἀφίνει,
ἔτσι κι' ἐκεῖνοι ἔπесαν ἐπάνω τῶν θυμάτων,
κι' ἐλήστευσαν καὶ ἐγδυσαν εὐθὺς τὰ πτώματά των
ψάχνουν παντοῦ καὶ οἱ ἐπτὰ μετὰ μάτι διψασμένο.
καὶ μοναχὰ τὸ ἄλογο κυττοῦσε ματωμένο.
Καὶ τέλος πάντων ἄρπαξαν τῆς ἑκατὸ χιλιάδες,
καὶ ὅδωθε πάνε, Περικλῇ, καὶ κλέφτες καὶ παράδες.
- Π.—Ψυχὴ μου νὰ τῆς εἶχα γῶ!
- Φ.— Σώπα, βρὲ Περικλῇ μου,
καὶ μόνον ἂν τὸ φαντασθῶ σπαραξέτ' ἡ ψυχὴ μου.
- Π.—Λοιπόν;
- Φ.— Λοιπὸν ἐτρέχανε τὰ τάγματα δρομαίως,
καὶ αἰετὶ ἐδῶ τηλεγραφοῦν εὐθὺς τοῦ Ὀδυσσεύς,
καὶ τὸν Μπαλταδωρόπουλο αὐτὸς τὸ ἀναγγέλλει,
καὶ ὁ Μπαλταδωρόπουλος μιὰ διμοιρία στέλλει,
κι' ἡ διμοιρία ὕστερα τὸ δρόμο τῆς τσακόνει
τοὺς ἄνω δὲ ὀπλαρχηγούς, Παγίδα καὶ Κοτρώνη.
Ἄλλ' ἐν αὐτῷ τῷ μεταξὺ ὁ κόσμος ἐδῶ πέρα
ἐσυζητοῦσε, Περικλῇ, καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα,
κι' ἐννοιωθε μὲς τὰ στήθια του πολὺ μεγάλη λύπη,
κι' ἐπρόσμενε κάθε στιγμή μετὰ τόσο καρδιοκτύπι
νὰ μάθῃ καμμιά σύλληψι διὰ τοῦ τηλεγράφου,
καθὼς προσμένουν τὸν Χριστὸ νὰ ἔβγῃ ἐκ τοῦ τάφου.
- Π.—Μὰ δὲν μοῦ εἶπες τίποτα γιὰ τὸν Τζαφέρη.
- Φ.—Τι νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλῇ! θαρρῶ πῶς δὲν συμφέρει.
Ἀκούς ἐκεῖ νὰ βρῖσκωνται ἀβάφτιστοι κλητῆρες,
ποῦ νὰ τοὺς ἀγοράζουν μετὰ δὲ δραχμῶν μπακίριαι;
Ἀκούς ἐκεῖ ἀσφάλεια, ἀκούς ἀστυνομία,
νὰ κλέβουν τὴν Καμάριζα ὀλόκληρα ταμεῖα;
Τὸν Κοσσονάκο μοναχὰ λυποῦμαι κατὰ βάθος,
γιατὶ σ' ἐκεῖνον πάντοτε ξεσπάζει κάθε λάθος,
ἐνῷ αὐτὸς τὸ χρέος του πολὺ καλὰ τὸ κάνει,
ἀλλὰ μὲς τὸ Ρωμαῖκο καὶ ὁ Φουσσὲ τὰ χάνει.
- Π.—Ποιὸς εἶναι πάλι ὁ Φουσσὲ;
- Οὔτε αὐτὸν δὲν ξέρεις;
Αὐτὸς εἶναι πασίγνωστος καθὼς κι' ὁ Ἰαβέρης,
ὑπαστυνόμος ἑξοχος Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας,
κι' ἐπαίξε ρόλο δυνατό εἰς τὰς ἀνωμαλίας...
Ἀλήθεια ξέρεις, Περικλῇ... θὰ δώσουν καὶ βραβεῖο
τὸν ἐκεῖνον ὅπου ἐπιασαν τοὺς ἀνωτέρω δύο.

Π.—Καὶ πόσο θὰ τοὺς δώσουνε;

Φ.— Δέκα σωσταῖς χιλιάδες,
μὰ θὰ τὸ ῥίξουν στὸν κονφὸ, θαρρῶ, οἱ μασκαράδες.

Π.—Καὶ ποιὸς τῆς ἐπροκήρυξε;

Φ.— Ἐκεῖνος ὁ Σερπιέρης,
καὶ τί κουμιάσι εἶν' αὐτὸς βεβαίως θὰ τὸν ξέρῃς.

Π.—Καὶ ποιὸς νομίζεις, Φασουλῇ, πῶς πρέπει νὰ τὸ πάρῃ;

Φ.—Νά, ὁ Μπαλταδωρόπουλος, τὸ πρῶτο παλληκάρη.

Π.—Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγὼ φρονῶ.

Φ.— Ἐγὼ ὁ Ἰωματοάρχης.

Π.—Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐγὼ φρονῶ πῶς κάνει γιὰ Νομάρχης.

Φ.—Καὶ ὁ Μπαλταδωρόπουλος λοιπὸν Συνταγματάρχης.

Π.—Ὁ Ὀδυσσεὺς βρὲ γαῖδαρε, κάνει γιὰ Τμηματάρχης.

Φ.—Καὶ ὁ Μπαλταδωρόπουλος, βρὲ μασκαρά, Αὐλάρχης.

Π.—Κι' ὁ Ὀδυσσεὺς, βρὲ τενεκέ, ἀξίζει γιὰ Τοπάρχης.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐννοεῖς τὰ περὶ Ὀδυσσεύς,

ῥοσε δὲ τρεῖς καὶ πῆγαινε τὴν Ἀμφισσα δρομαίως.

Λογοδοσία γιὰ μιὰ πρεσβεία.

Τώρα ὅπου ἀπὸ πρέσβυς τῆς Μαδρίτης παρητήθην,
τώρα ὅπου τὸ κεφάλι δὲν φορῶ τὸ τρικαντό,
τώρα ποῦ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν δόξαν ἀπηνήθην,
τώρα ὅπου χάφτω μυίγαις καὶ τὴν τσέπη μου βροντῶ,
θὰ ἐκθέσω ἐν συντόμῳ τί ὡς πρέσβυς τῶν Ἑλλήνων
ἐκατόρθωσα νὰ κάμω εἰς τὴν γῆν τῶν μαυρολίγων.

Καὶ ἐν πρώτοις μόλις πῆγα εἰς τὴν πόλιν τῆς Μαδρίτης
ἐπροσπάθησα μετόχους νὰ εὗρῶ τὴν Κωπαῖδα,
πλὴν ἐννόησαν κι' ἐκεῖνοι ὅτι ἡμῶνα μεσίτης
καὶ δὲν ἦρα οὔτε ἓνα ὅτων Κιχώτων τὴν πατρίδα.
Ἐπροσπάθησα νὰ γίνῃ κι' ἀτμοπλοίων ἐταιρία,
μὰ δὲν μ' ἄκουσε κανένας κι' ἔτσι ἔμεινα τὴν κρύα.

Ἐπροσπάθησα προσέτι κι' ἓνα δάνειο νὰ κάμω,
νὰ τοκίσω τὸν παρὰ μου ἑκατὸ τὰ ἑκατό,
μὲ σκοπὸν τοὺς ὑπηκόους τοῦ Ἀλφόνσου νὰ συνδράμω,
πλὴν κατὰ κακὴν των τύχην δὲν ἐπέτυχε κι' αὐτό.
Ἔτσι ἔμειν' ὁ παρὰς μου δίχως τόκο τὴν πούγγι μου
καὶ χωρὶς κανένα κέρδος ἐπερνοῦσε ἡ ζωὴ μου.

Ἐπροσπάθησα νὰ εὗρω καμμιά λίμνη νὰ ξηράνω,
πλὴν καμμιά δὲν εὗρέθη εἰς τῶν Ἰσπανῶν τὸν τόπον,
μίαν μοναχὰ εὗρήκα τὴν ἓνα ὑψωμα ἐπάνω,
μὰ πολὺ νερὸ δὲν εἶχε καὶ δὲν ἀξίζε τὸν κόπον.
Τέλος πάντων, κύριό μου, ὅλα τὰ εὗρήκα σκοῦρα
καὶ τὴν πόλιν τῆς Μαδρίτης καὶ εἰς τὴν Ἐστραμαδοῦρα.

Ταῦτα εἶναι ἐν συντόμῳ ὅσα ἔκαμα καὶ εἶδα
εἰς τὴν γῆν τῶν ταυρομάχων γιὰ τὴν δόξαν τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἐπὶ τέλους παρητήθην μετὰ τὴν μόνην μου ἐλπίδα,
ὅτι πρέσβυν ὁ Τρικούτης θὰ μὲ στείλῃ τὴν Λονδίνον.
Κι' ἂν καὶ μέσα εἰς τὴν Λόντρα κόλλο δυνατό δὲν κάμω
στὴν καμποῦρα σας καὶ πάλι μιὰ χαρὰ θὰ ξεθυμάνω.